



Kagoe

Gerard Ouweneel

Eenmaal aangekomen in Nieuw-Caledonië, is het zien van een Kagoe een fluitje van een cent. Op drie kwartier rijden van de hoofdstad Nouméa ligt het 'Parc Provincial de la Rivière Bleue'. Door dat park loopt een weg, waarlangs en waarop de Kagoes zich zouden moeten vertonen. Dat klopte. Die weg pakte uit als een 'Kagoe-boulevard', want wij kregen er elf te zien. Sommige zelfs op armafstand, waardoor hun imago van een schuwe oerwoudsoort een geduchte deuk opliep. De regen bleef tijdens het twee etmalen durende verblijf op het eiland getrouw doorstromen. De Fransen en hun assistenten koesteren in la Rivière Bleue ruim zeshonderd Kagoes. Veel meer zijn er niet op Nieuw-Caledonië en helemaal geen enkele daarbuiten. Die paar honderd exemplaren overleven, omdat het park-beheer alle schepsels te lijf gaat die Kagoes leed kunnen berokkenen. Dan gaat het om katten, honden en varkens. Dus het bekende rijtje dieren dat ook op Nieuw-Caledonië verwilderde, nadat ze er in het kielzog van de mens terechtwamen. Dat te lijf gaan verloopt op een wijze die in Nederland 'De Partij voor de Dieren' niet tot applaus zal brengen. Maar ja, anders geen Kagoes.

Om van Kagoes te kunnen genieten moet men wel eerst naar Nieuw-Caledonië. Dat ligt ver voorbij Nieuw-Guinea, in de Grote Oceaan. Geen weekenduitstapje dus. Het eiland maakt deel uit van Frankrijks fameuze Outre Mer, 'Frankrijk overzee'. Dat betekent dat de Fransen er alles in de melk te brokkelen hebben, waardoor het er Fransers is dan in Frankrijk zelve. Air France brengt u er vanuit Parijs. Of anders per vliegtuig uit Australië of Nieuw-Zeeland. Die laatste optie was de keuze

van Joost van der Ven. Het resterende alternatief is per schip. Nu mag ik graag van vogels genieten. Echter, om naar de andere kant van de wereld te reizen en daar sloop te gaan voor een vijfdaagse reis voor één vogelsoort, neen, zover was ik nog niet. Zelfs niet voor een Kagoe. Dat dacht ik tot voor kort, maar het kan verkeren nietwaar? Heritage Expeditions kwam op de proppen met een zeereis van Nieuw-Zeeland naar Japan. Vijf weken Pacific met landingen op eilanden en een stroom van ademstokkende soorten zeevogels, waaronder een absolute graalsoort: de Stellers Albatros. Voor deze soort zou de 'Professor Khromov' zelfs speciaal omvaren. Voor de Kagoe en nog een trits eiland-endemen was ook een landing op Nieuw-Caledonië voorzien. Jan en ik besloten aan te monsternen. Wij reisden naar Auckland en scheepten in. Net voor vertrek uit Nederland was er een e-mailtje van Joost met een duister 'tot spoedig'. Omdat Joost grossiert in cryptische frasen, schonk ik te weinig aandacht aan deze groot. Bovendien, andere zaken vroegen aandacht. Want Jan zou Nieuw-Caledonië niet bereiken. Na de eerste dag in de Hauraki-Golf, waar zes Nieuw-Zeelandstormvogeltjes zorgden voor een ovationele ouverture, ging 's nachts de windkracht naar acht Beaufort. Degenen die de volgende ochtend het ontbijt nog aandurfd, tuimelden om als dominostenen, inclusief schrijver, met de knuisten vol kostelijke Engelse ontbijtgerechten. Jan kwam zo ongelukkig te vallen dat hij niet meer overeind kon. Voor hem volgden twee etmalen met grote fysieke misère. Besloten werd om een röntgenfoto te laten maken in het hospitaalje op Norfolk Island. Ooit gehoord

van dit eiland, tussen Nieuw-Zeeland en Nieuw-Caledonië? Op zoek naar het aardse paradijs – waartoe alle reden is – kunt u Norfolk Island gerust bij uw top-vijf plaatsen. Maar het eiland kwam niet op Jans' lijstje. Althans niet bij aankomst. Hij leed hevig en ondanks een ruime dosis morfine, was het transport per zodiak vanaf het schip naar het eiland een kwelling. De volop rondvliegende Roodstaartkeerringvogels ontgingen hem. In het hospitaaltje gaven de foto's uitsluitel. 'Een gebroken rib. Je kunt beter hier blijven'. Dat vond Jan uiteindelijk ook. 'Gerard, denk erom dat je de Kagoe ziet,' drukte hij mij bij het emotionele afscheid op het hart. Toch zou ook Jan zijn deel krijgen van de paradijselijke kanten van Norfolk Island. Omdat er nooit iets gebeurt, misschien een voorwaarde voor de paradijsstatus, werden Rodney Russ en ik naar de radiostudio gevoerd. Deze was ondergebracht in een huiskamer. Het was voor een directe uitzending. Rodney deed zijn verhaal over de expeditie. Ik over het droeve gebeuren met Jan, met een oproep aan de dames van Norfolk Island hem eens te bezoeken, kortom aardig voor hem te zijn. Een dame met fraaie groene ogen die ik 's morgens

had gezien, speelde bij de oproep wellicht door mijn hoofd. 's Middags voer de 'Professor Khromov' weg, richting Nieuw-Caledonië, een tocht van drie etmalen. Daar aangekomen werd aan boord een brief bezorgd, met een invitatie 's avonds het diner aan wal te gebruiken, in een gerenommeerd restaurant! Dat was een regie in de stijl van Joost, ook voor de Kagoe op Nieuw-Caledonië. Ineens herinnerde ik mij zijn 'tot spoedig'. Het werd een kostelijke maaltijd, ook culinair, waarvoor de Franse keuken garant stond. Tijdens de verdere reis richting Japan werd vaak over Jan gesproken. Prima geregisseerd door de ANWB, was hij een week eerder terug in het vaderland dan ik. Ik zag op tegen het eerste telefoongesprek, want Jan had wel wat gemist. Maar dat viel mee. De bewoners van Norfolk Island hadden zich ook paradijselijk gedragen en Jan onthaald op een memorabel verblijf. 'Aardige mensen, elke dag bezoek, ze namen me overal mee naartoe en veel vrienden gemaakt' vertelde Jan. En ook: 'Ik had dit nooit willen missen en ga vast terug. Die Kagoe zie ik nog wel eens...' Neen, Jan had meer te vertellen dan ik. Naar de dame met de groene ogen heb ik maar niet meer gevraagd.